

[Henry Christensen.]

påvirker det umiddelbare efterspørgselspress, og det har jo relation til de indkomstpolitiske og andre synspunkter, som har været fremført her i debatten. Nu er det meget godt, at finansministeren i dag giver en verbal sympati til kende heroverfor. Jeg tror, det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Baunsgaard nævnte det, at da vi drøftede det under åbningsdebatten, mødte vi mindre sympati for de enkelte led i en egentlig indkomstpolitik, der skulle dæmpe trykket på kedlen, end vi måske kunne fornemme i dag. Skulle der være en ændret holdning hos regeringen i så henseende, noterer jeg det naturligvis med største tilfredshed.

Man må nemlig ikke glemme, højtærede finansminister, at en fortsættelse af en politik, der mere interesserer sig for det store kasseoverskud eller for at hælde koldt vand i kedlen end for at dæmpe temperaturen lidt, i to henseender har en ubehagelig virkning. Det betyder for det første, at det bliver for let at lade statsudgifterne vokse ud over den inflatoriske grænse, og det betyder for det andet, at vi pålægger vort samfund et højere omkostningsniveau til skade for vor konkurrenceevne og derved til skade for sikkerheden for på længere sigt at kunne bevare og fastholde den fulde beskæftigelse. Derfor må nødvendigvis denne ting med ind i billedet.

Jeg er naturligvis glad for, at den højtærede finansminister siger, at regeringen gerne vil og har sympati for et bredt samarbejde. Men jeg ville ønske, at regeringen havde noget at have denne sympati i. Det harmonerer ikke så forfærdelig meget hermed, når ministeren siger sådan lidt kategorisk og afvisende til venstre, at venstre har jo ikke nogen sammenhæng i sin politik. Det kan man meget vel slynge ud; men det betyder, at den højtærede minister går uden om alt det, som jeg i dag har forsøgt at fremlægge, og det er jo meget let at påstå, at de andre partier, i hvert fald oppositionspartierne, som regeringen ikke kan lide, ikke har noget at sige, eller at det, de siger, ikke duer o. s. v., når man ikke samtidig går ind i en saglig afvejning af tingene; det gjorde ministeren jo ikke, og det er det, jeg bebrejder ham.

På ét punkt gik ministeren ind på mine betragtninger. Det var dér, hvor jeg sagde,

at hvis det var nødvendigt at søge midler til at fremme den samlede opsparing og begrænse efterspørgselspresset, ville vi pege på en lovpligtig privat opsparing. Heroverfor stillede finansministeren sig helt afvisende. Jeg er skuffet over, at finansministeren bare stiller sig afvisende. Det er jo let nok bare at gøre det, men det er jo ikke på den måde, man skaber forståelse mellem synspunkterne. En række af de argumenter, finansministeren nu bruger til at afvise vort forslag med, har man jo ganske set væk fra, når regeringen har forsøgt en politik af den art, men nu gælder alle argumenterne imod. Nu har man slet ikke forståelse for, at en politik, der kan fremme opsparingen, også kan have betydning i den retning. Nu er det, som om finansministeren vælger at se en vanskelighed i enhver opgave. Det kunne måske være fornuftigt, om man, selv om man er finansminister, også ville se en opgave i at løse de vanskeligheder, som en anden vej måske kan frembyde.

Finansministeren måtte dog erkende, at det drejede sig ikke om en umiddelbar dækning af statens udgifter, men så havde han nogle andre synspunkter: det var vanskeligt at administrere, sagde ministeren; ja, det er ellers ikke det synspunkt, som almindeligvis dæmper regeringens initiativ og aktivitet. Den betragtning kunne gælde om så mange andre af regeringens aktiviteter. Finansministeren kunne da have sagt: lad os se på det, lad os prøve, om vi kan finde noget fornuftigt i stedet for bare at stille sig så afvisende, som han gjorde. Den højtærede finansminister sagde, at det var ikke den rigtige vej med den bundne opsparing, og spurgte, hvordan det skulle gå, når den skulle tilbagebetales. Vel, der kan være et problem her, men det var da et meget større problem, dengang hans forgænger gennemførte en bunden opsparing, der skulle tilbagebetales i kroner og øre; det er da et mindre problem i samme øjeblik, det drejer sig om bunden opsparing, der ikke udleveres i kroner og øre, men frigives; jeg tror, virkningerne vil være mindre. Hvis det drejer sig om bunden opsparing af en størrelsesorden på 600-700 mill. kr., eller hvilke tal vi i givet fald kommer til at tale om, er det så et problem; der kan afskrække en finansminister, der ser i øjnene, at der kan blive udløst den ene dyrtidsportion efter den